

den, som kun unddrager sig fra Tjeneste paa et vist Tøgt, f. Ex., naar nogen til et saadant Tøgt indkaldt Bærnepligtig forsættelig udebliver eller lader sig agterudsætte, behandles som Rømningsmand, er den, at Tjenesten paa det enkelte Tøgt ofte kan være al den Tjeneste, der vil blive ham affordret; men naar han strax melder sig ved den tilbageblevne Deel af Krigsmagten og ved denne bliver anvendt til anden ham paahvilende Tjeneste, har han ifkun friggjort sig for en bestemt Tjenesteforretning og kan derfor ikke straffes som for Rømning. Paahviler der ham ingen anden Tjeneste, maa han anses som den Rømningsmand, der igjen frivillig fremstiller sig (§ 93).

Til § 83.

1. Dette er overensstemmende med Kr. Art. Br. 29de Juli 1756 § 612 og Pl. 20de Decbr. 1818.

2. Er det alene paa Grund af et urigtigt Begreb om sin Forpligtelse, at den Paagjældende undlader at melde sig igjen ved Krigsmagten, bør han ikke straffes for Rømning.

3. Herom er oftere opstaaet Tvivl, og derfor er det fundet rigtigt udtryffeligt at udtale Reglen, og en saadan forekommer ogsaa i mange fremmede Militairlove. Selv om den nærmeste Tanke med Undvigelse fra Krefl er at undgaae Straffen, vil dette dog ikke kunne opnaaes uden netop ved Rømning. Bilde Straffen derimod medføre Afgang fra Krigsmagten, kan der ikke med Undvigelsen være forbunden nogen Tanke om at unddrage sig Militairtjeneste.

Til § 84.

2. Gives der Underretning om Forsald, da opstaaer ingen Formodning; gives der ingen saadan Underretning, fremkommer der vel Formodning, men denne kan svækkes blandt Andet ogsaa derved, at der var en Hindring for at meddele en sliq Underretning.

3. Lade de sig forsættelig agterudsætte, ere de skyldige i Rømning, men blive de agterudsættede, uden at det endnu er oplyst, hvorvidt det er skeet med deres Billie, er der kun Formodning om Rømning.

I det Tilfælde, som nævnes i det følgende Stykke, skal der efter flere fremmede Love være Formodning ikke alene om Rømning, men endog om Overgang til Fjenden; en saadan lovbestemt Formodning synes dog at være for streng, da den Paagjældende kan have ventet at undslippe gennem den fjendtlige Linie.

Til §§ 85 og 86.

De foreslaaede Straffe ere mildere end de nugjældende, jfr. Kr. Art. Br. 9de Marts 1683 § 61 (Parolbef. 22de Marts 1808), Frd. 16de Novbr. 1763, Pl. 27de Decbr. 1780. De staae vel i noget Misforhold til den almindelige Straffelovs § 77, men ere dog uden Tvivl tilstrækkelige, da Rømning som oftest skeer af Letfindighed eller anden Grund, der navnlig første Gang ikke opfordrer til stor Strengthed, og derhos de fleste Rømningsmænd forblive i Riget og i Almindelighed igjen paagribes. Større Straf end efter § 86, andet Stykke, kan blive at anvende efter §§ 76 og 174.

Til § 87.

Før at forhindre Tvivl er denne Bestemmelse henfigtsvarende.

Til § 88.

Om den, der gaaer over til Fjenden, end ikke tager Tjeneste hos denne, vil han dog ikke undlade at give alle de Oplysninger om vor Krigsmagt, som han er i Stand til at meddele, og kan derfor ikke belægges med mindre Straf end den i § 66 bestemte.

Til § 89.

Da intet Antal nævnes, er det tilstrækkeligt, at 2 Personer rømme efter indbyrdes Aftale. Dette gjælder ogsaa efter flere fremmede Love, medens andre fordre 3 Personer til et Rømningscomplot. Selve Rømningen behøver ikke at skee i Forening.

Til § 91.

Bestemmelsen i 1ste Punktum er naturlig, men dog mildere end Reglen i Infanterireglementet, 3die Deel, S. 14 § 32, S. 497.